

[Hanne Reintoft.]

dretallets tilslutning til denne meget beskedne håndsrækning til besættelsestidens ofre.

Jeg skal ikke argumentere meget på ny, for vi må jo erkende, at det altså ikke kan lykkes at få ministeren til at forstå, at problemerne ikke er løst for de mennesker, der har store vanskeligheder, men jeg er glad for to ting. For det første er jeg som sagt glad for den tilslutning, der er givet fra socialdemokratiet og SF, og for det andet er jeg glad for, at ministeren åbner for en ganske vist beskedne og lidt besynderlig udvej for dog endnu en gang at få revideret gældende lovgivning, så den fuldt ud dækker de behov, der består. Løfterne er unægtelig beskedne, for der behøves egentlig ikke nogen undersøgelse af de resterende mangler. Der behøves ikke nogen undersøgelse af, at vi ikke har kunnet få begravelseshjælpen i orden, der behøves ikke nogen undersøgelse af, at mange, der troede, de fik forhøjet hædersgave, simpelt hen føler sig snydt, når de går på folkepension og opdager, at de så ikke får den forhøjede hædersgave. Jeg har lige set loven igennem igen. Der står „til invalidepensionister m. v.“, og nedenunder er så omhyggeligt enkerne undtaget. Man skal være lovyask — eller også skal man lave lovjask — for at tro, at man dermed ikke har bildt folk ind, at de beholder den store hædersgave, når de går på folkepension. Som jeg nævnte sidst, har der været vild forvirring om det på socialkontorerne.

Man behøver heller ikke, synes jeg, at være særlig socialt indstillet for måske at tage op til debat, om ikke vi skulle rette den helt specielle form for den danske stats diskriminering af de jødiske mennesker her i landet, som tyskerne internerede, der som de eneste af alle ikke får dette ekstrabeløb, en fuldstændig uantagelig diskriminering af netop det jødiske folk, som jeg ellers nok synes at man taler om for øjeblikket.

Jeg finder også tilsagnet besynderligt, fordi jeg ikke forstår, hvorfor pludselig en enkelt forening inden for den lange række af forskellige fange- og modstandsorganisationer, vi har, nu skal have til opgave at undersøge yderligere behov. Hvis ministeren mener, der er et behov for en yderligere undersøgelse af endnu ikke klarlagte problemer — der er ganske rigtig kommet en ny

undersøgelse frem om KZ-syndromet — så var det vel rimeligt, enten, som hr. Albertsen foreslog, at lade det glide ind i folketingets socialudvalg, eller at ministeren selv selvstændigt nedsatte et udvalg bestående af et repræsentativt udsnit, ikke fra én organisation, men fra de mange organisationer, der er, samt af eksperter.

Men som sagt, midt i beklagelsen over, at de få mennesker, det drejer sig om, det er ca. 1.500 mennesker, ikke kan få en beskednen lettelse, vil vi afvente resultatet af ministerens påståede velvilje og ellers selv tage skridt til — eller hvis andre gør det, støtte — en fornyet og helst endelig revision af lovgivningen på området.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg har ikke så mange bemærkninger at komme med nu ved anden behandling ud over det, jeg sagde ved første behandling af lovforslaget, men jeg synes dog, jeg må sige til hr. Albertsen — og jeg må også have lov at sige det til hr. Kurt Brauer — der fandt, at det var rimeligt, at disse problemer skulle tages op i socialudvalget til efteråret, at det virker, som om man forestiller sig, at det er en lovgivning, vi ikke har behandlet i de senere år. Det er jo ikke rigtigt. Vi har, så vidt jeg erindrer, tre gange, medens jeg har beklædt dette embede som socialminister, behandlet spørgsmålet både om erstatning til besættelsestidens ofre og om hædersgaver. Det, som for mig er det helt principielle i denne sag, er, at jeg foretrækker at medvirke til en lovgivning, der er perspektiv i, fremfor at yde et engangsbetrag, som ikke løser nogen problemer på længere sigt.

Forslagsstilleren fru Hanne Reintoft anførte ved første behandling, at man havde ikke fra regeringens side sørget for at give Frihedsfonden nogle penge, før dens kasse var tømt. Nu blev det anført i dag, at man havde heller ikke sørget for at få revideret loven før i 1968, så enkerne kunne komme med ind under selve lovens bestemmelser. Det sidste må nok mere være et angreb på den tidligere regering end på den nuværende, for i foråret 1969 fik vi jo udvidet bestemmelserne, således at også enker, som havde indgået ægteskab med afdøde efter besættelsen, var omfattet af loven. Jeg vil gerne understrege stærkt, fordi man ligesom stiller problemerne forkert op, at denne re-